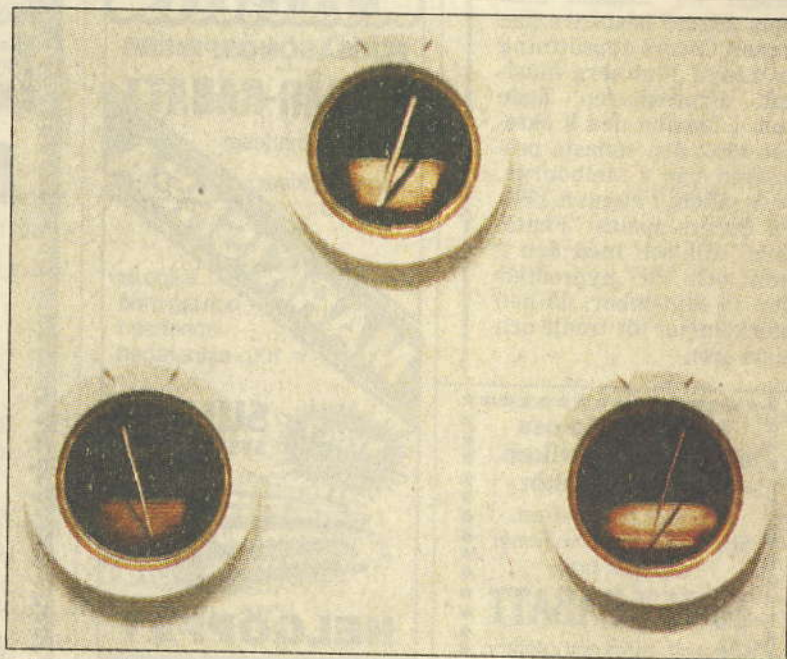

Asfalt och guld samsas

Håkan Welin.

Foto: TOM BONNALT

KONST

Håkan Welin
Galleri Westlund

Mats Bergsmeden
Galleri Mejän

målat med asfalt och guld. Använt vid långvårdsklinik i Stockholm. Upphängt med hängare från Ahlens, Odenplan."

Asfalt och guld, gatans och andlighetens material. Här tvingas de bokstavligen att samsas kring samma fat och fikakopp. Med nålvass humor får Welin det att pyscha ordentligt om den upplåsta estetiska alpegeografin.

Även Mats Bergsmeden, som ställer ut på Galleri Mejän, arbetar med ett mycket skiftande material: måleri, foto, fotoscreentryck, målade tapeter, abstrakta och föreställande bilder hänger tätt sida vid sida. Men om bilderna innehållsligt

är heterogena, så är formaten endast två, ett smalt stående och ett kvadratisk, bägge i samma betsade träramar.

Det vilar en stämning av unken nostalgi över det hela. Bergsmeden verkar inte måla för att visa oss något han tycker om, utan för att påvisa vissa historiska och estetiska samband. Vilka dessa är framgår dock inte klart. En abstrakt målning med typiskt modernistiskt utseende hänger direkt bredvid en genremålning från sent 1800-tal, en jugendliknande målning intill några screentryck föreställande gips-huvuden. Osv.

Lite vagt kan man ana en kritik som kopplar samman det moderna projektet med den borgerliga epok som detta projekt trots allt var en central och integrerad del av. Finns här en mer distinkt idé, så har jag tyvärr inte lyckats få korn på den.

LARS O ERICSSON

VERKLIGHET har inplanterats i konstens värld. Och konst har utplanterats i verkligheten. Även gränsen dem emellan har utforskats konstnärligt. "The readymade is now the already made." Så vilket spelutrymme återstår? Håkan Welin antyder med sin utställning på Galleri Westlund ytterligare en variant: rundturen på stället.

Med sina målningar och bemålade bruksföremål (golvplattor, kaffekoppar och tallriker) låter Welin konsten företa en vid sväng ut i verkligheten, samtidigt som den hela tiden blir kvar inom galleriets väggar. Det är en nivårik rundresa, som tar mig upp till ett högstämt klassiskt måleri, för mig ner på golvet och ut i köket, bara för att sedan återvända till de galleriväggar där min blick reellt sett befunnit sig hela tiden.

Welin har lärt sig den Duchampska läxan: utträdet ut konsten blir oftast kvar i konsten. I stället för att arbeta med readymades låter han konst och vardagsverklighet "besmitta" varandra, speglas i och läsas genom varandra. Liksom en graffitimålare placerar ut sin tag förser Welin sina målningar och objekt med sitt bomärke: en triangulär form som än är abstrakt, än föreställande (en plankan eller en pinne mot en vägg). Materialet varierar från äkta linneduk till, som det heter i Welins VDN-deklARATIONER, "porslin från Gustavsberg